

TELEVISIÓ

Les astúcies narratives són una del les moltes virtuts de la sèrie *Mira lo que has hecho*.

Berto Romero i la seva gent l'encerten

Tomàs Delclós

Berto Romero fa, a *Mira lo que has hecho*, el dibuix d'una petita tribu urbana perfectament recognoscible. No és una crònica, és una bona comèdia. La foto dels personatges està una mica pujada de gramatge, n'accentua uns determinats trets, però ho fa amb una prudència intel·ligent perquè no surtin estrefats, desproporcionats.

MIRA LO QUE HAS HECHO

de Berto Romero
Direcció: Carlos Therón
El Terrat
Movistar+
Primera temporada completa

Solament, potser, li passa això al sogre, un carca infinit. En canvi, el personatge del pediatra fa una sàvia tombarella per evitar-ho, nega la seva diferència trobant tots els defectes als altres i practicant un humor negre sense misericòrdia.

La sèrie té trets autobiogràfics. El protagonista és un còmic, artista dels monòlegs. Podria recordar Louis C. K., el personatge, però amb menys acidesa. També s'ha citat molt com a font d'inspiració *Catastrophe*. A *Mira lo que has hecho*, més clarament, la parella no es riu d'allò que els

passa. El somriure és de l'espectador. El fil conductor són els problemes d'una primera paternitat/maternitat que porta un bebè que plora amb una insistència desesperant. I amb aquesta excusa giravolten una sèrie de tipus magníficament definits, contemplats amb tendresa. Es fa servir la paròdia per prendre'ls el pèl, però és prou elegant perquè l'espectador es pugui reconèixer en alguna conducta. La tria dels actors i dels cameos és extraordinària, començant per la parella de Berto, Eva Ugarte. El guió és de Romero, Rafael Barceló i Enric Pardo.

Toca el rebre a tothom. Hi ha el germà funcionari i pidolaire que es presenta com la futura garantia familiar quan a l'artista les coses no li vagin igual de bé, perquè ja se sap que l'èxit és capriciós. Hi ha la parella d'amics amb un admirable repertori de consells. Sobre la "gimnàstica per a la figa" després del part (entre elles), o sobre els beneficis d'anar a treure les escombraries i fer un porret, o sobre què va bé pensar per a la masturbació en temps d'abstinència (entre ells). Sempre mirant de trobar una qualitat de vida millor.

L'ambient de la llar infantil, progre fins a dir prou, fa pensar a Berto que l'AMPA és el crim organitzat, i hi ha una mare convençuda que existeix el càncer de wi-fi. Però a casa també déu-n'hi-do. Tenen llet de civada, de coco, de soja, de poma amb plàtan, de musli, d'avellana, de calci... però no de vaca per por dels fertilitzants. Han llegit tota la bibliografia, que es demostra inútil, d'estratagemes per fer dormir el nen. Tema al qual s'afegeix tota la família amb remeis igualment inserbibles (menys el de posar-li cine porno). Hi ha un youtuber absolutament ximplet...

Però on *Mira lo que has hecho* demostra que és una sèrie valenta, absolutament recomanable, és en les seves astúcies narratives (Carlos Therón n'és el director). A l'encertada elecció del registre general, ja comentada, s'afegeix la gosadia a l'hora de barrejar recursos (com els dibuixos animats) o gèneres. No s'estalvia un *tour de force* admirable amb un muntatge en paral·lel de dues discussions dins de dos cotxes amb 14 anys de diferència que acaba amb els dos vehicles quasi xocant en una cantonada impossible.

Una comèdia que no té por, per exemple, d'acabar la temporada combinant la tristor de la mort, respectant el dolor de l'escena, amb una clara i còmica insinuació que els problemes de la parella, com a pare i mare, es multiplicaran (per dos). Uns problemes que, ja ens anticipa aquesta primera temporada, acabaran destrossant-la. Què hi farem.

Però ara, gaudim-ne. La primera temporada són sis episodis d'una durada no gens fatigant (25 minuts) i afortunadament El Terrat i Movistar+ ja n'han compromès una segona.

ARQUITECTURA

Espais comuns excepcionals

Xavier Monteys

Clotet-Tusquets 1960-1980, és la proposta que es pot veure ara al Col·legi d'Arquitectes (COAC). Una exposició sobre l'obra d'aquests dos arquitectes, que també ho és

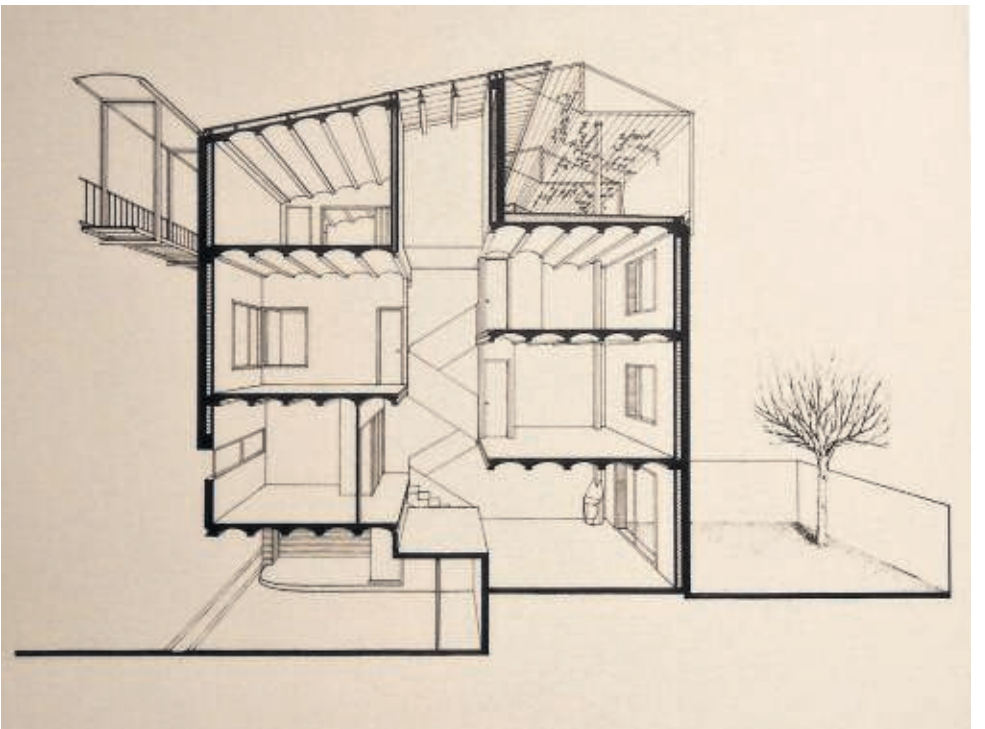
CLOTET-TUSQUETS 1960-1980

Col·legi d'Arquitectes
Plaça Nova, 5
Barcelona
Fins al 7 d'abril

d'una època, la que correspon als anys seixanta i setanta, especialment interessant pel poc material que s'ha ocupat d'aquells anys. En la mostra, entre els panells que exhibeixen aquestes dues dècades de treball, distribuïda en dues plantes (l'altell de la planta baixa i la Sala Picasso), destaquen les moltes i diverses coses que van fer aquests dos arquitectes. I bàsicament van fer de tot. Disseny de llibres, cadires, bancs, prestatgeries, penjadors, campanes d'extracció de fums,

de cercar l'expressió del volum en una arquitectura condicionada per la contenció que imposa el fet d'haver d'existir majoritàriament entre mitgeres, una cosa en la qual Barcelona ha educat sempre la seva arquitectura. Aquesta contenció s'expressa també en el desig contrari, és a dir, a voler fugir com sigui d'aquesta quaresma arquitectònica que, de manera magistral, mostra l'arquitectura d'aquella època. Sembla talment que les obres reservin la forma i el volum per a l'interior i, en canvi, adoptin un posat més aviat "pudorós" a l'exterior.

La segona cosa és una idea explícitament lligada a aquests espais en tant que comuns, una evidència de com es buscava la sociabilitat en els edificis, tot facilitant la relació de les persones que hi vivien. Però no era una sociabilitat horitzontal, mitjançant els avui habituals corredors comuns d'accés als habitatges. La relació que es buscava tenia un compo-

Un dels espais interiors dissenyats per Clotet i Tusquets que es poden veure a l'exposició del COAC.

bústies, llums, exposicions i evidentment arquitectura; edificis, plans urbanístics, oficines i botigues, de les quals no en queda gairebé res.

Entre aquest conjunt de dissenys, plànols i edificis destaquen especialment els dibuixos, molts i bons. Dibuixos fets amb els mitjans d'aquells anys, els elementals: tinta, aquarel·les i paper. Uns dibuixos que, entre altres coses, expliquen una confiança amb la capacitat de comprensió, i també complicitat, dels clients d'aquell moment, la immensa majoria privats. Avui, la representació arquitectònica no estrictament tècnica, aquella que es fa per ajudar a imaginar com serà el que volem construir, s'ha vulgaritzat enormement. Entre els molts dibuixos, seccions, seccions fugades, perspectives i plantes, destaca, al meu entendre, l'atenció donada al que habitualment anomenem, en els edificis, espais comuns. Aquest fet transcendeix l'obra d'aquest prolífic estudi d'arquitectura i ens duu directament a l'època a la qual es realitzen aquestes obres i que mostra una preocupació notable vers aquests espais convertits en espais excepcionals, cosa que era visible també en moltes altres obres d'arquitectura barcelonina d'aquell moment.

Dues coses fan que parem atenció sobre aquest fet. Una és que en aquests espais comuns s'hi veu una tossuda manera

Clotet i Tusquets excel·leixen en aquests àmbits, 'xemenies socials' que recorden un rusc

vertical innegable, que quasi obligava a mirar cap avall, generalment al pati d'accés i als seus dispositius decoratius, o bé cap amunt, buscant la llum. Els dibuixos de les seccions i les perspectives d'aquests espais comuns mostren aquesta configuració semblant a *xemenies socials*, que és una forma de mostrar l'aspecte d'una comunitat, més semblant a un rusc que a una cadena de producció com la que semblen evocar els corredors d'accés de les cases de veïns, com els de la Casa Bloc de Sant Andreu, per exemple. Són les escales i balcons, i no els corredors, els que *animen* aquestes *xemenies socials*, que configuren els escenaris per a una vida que sembla posar l'accent a pujar i baixar i no tant a circular. En l'exposició això es pot veure en diferents obres i els seus dibuixos, als dels habitatges de Cerdanyola, als dels apartaments a Cadaqués i als de la casa Fullà, aquesta darrera, allà al carrer Gènova, potser un dels més singulars edificis d'habitatges de Barcelona.